

една дума. Щомъ изговоришъ една дума, тя ще пониже като ножъ сърцето на твоитъ братя. Отъ твоето мълчание, прочее, зависи тѣхниятъ животъ. Помни всичко това“.

Въ сѣщото врѣме самодивата допрѣ копривата до ржката на момата, която веднага се събуди, като упарена отъ огънь. Вече отдавна бѣше се развидѣлило, и близо до мѣстото, където тя бѣ спала, имаше една коприва, съвсѣмъ прилична на оная, която тя бѣ видѣла на сънъ. Съ своитъ нѣжни ржчици тя започна веднага да бере копривата и доброволно търпѣше болката, стига само да спаси братята си. Слѣдъ туй тя изчука съ голитѣ си крака всичкитѣ стѣбла и направи отъ тѣхъ зелено повѣсмо.

Щомъ слънцето зайде, братята ѝ пристигнаха, ала много се изплашиха, като видѣха сестра си нѣма и помислиха отпърво, че това е нова магия отъ тѣхната мащеха. Но, като съгледаха ржцѣтъ ѝ, тѣ разбраха че тя го правѣше това тя зарадъ тѣхъ; най-малкиятъ ѝ покри съ сълзи и тамъ където сълзитѣ падаха, болката минаваше и мехуритѣ изчезваха.

Цѣлата нощъ Елиза не мигна, а все работѣше само-и-само да отърве братята си.

На утрото, когато лебедитѣ отлетѣха, тя остана сама самичка, ала никога врѣмето ѝ не бѣ текло тѣй бързо както сега. Щомъ свършеше единъ панциръ, веднага почваше другъ. Тѣкмо по срѣдъ работата ѝ, рогъ изсвири въ планината, и момата се изплаши. Чу се и кучилай, и тя веднага се прибра въ пещерата, събра всичката коприва, завърза я на вързопъ и седна отгорѣ, за да я скрие.

Слѣдъ една минута, едно голѣмо куче излѣзе изъ шумалака, слѣдъ него друго, и трето. Тѣ изчезнаха лаейки, ала слѣдъ малко пакъ се появиха; не се минаха нѣколко минути, и всичкитѣ ловци дойдоха, и най-хубавиятъ, който бѣ царьтъ на страната, се приближи до Елиза. Никога той не бѣ виждалъ такава хубава мома.

— „Какъ си дошла тука, прѣлестно момиче?“

Елиза поклати само глава, защото животътъ на нейнитѣ братя зависѣше отъ нейното мълчание, и скри ржцѣтъ си подъ прѣстилката, за да не узнае царьтъ нейнитѣ страдания.

„Ела съ мене“, продължи той; „ти не бива да останешъ тука. Ако ти си толкова добра, колкото си хубава, азъ ще те облека въ свила и кадифе, ще ти туря златна корона на главата и ще ти дамъ на-богатия замѣкъ за жилище“.

Послѣ той я тури на коня си.¹⁾ Тя плачеше и си чупѣше ржцѣтъ, но царьтъ ѝ рече: „Азъ искамъ само твоето щастие; единъ день ти ще ми бѣдешъ благодарна за това“. Той трѣгна

прѣзъ планинитѣ, държейки отпърѣдъ си малката мома и послѣдванъ отъ всичкитѣ ловци.

На мръкване едва се появи вѣликолѣпната столица съ своитѣ черкви и кубета. Царьтъ отведе Елиза въ нейния замѣкъ, където водоскоци се издигаха въ пространни мраморни зали, стѣнитѣ на които бѣха покрити съ чудни изображения. Но намѣсто да гледа на това вѣликолѣпие, Елиза плачеше и тжжеше. Момитѣ-прислужници, които бѣха въ

¹⁾ Гледай картината на стр. 114.